

Jan Buijsse
Retourtje China

ReisStof*

Inhoudsopgave

1. Amsterdam-Beijing	4
2. Eten met de benen wijd	6
3. De Grote Muur: Do be polite to people	8
4. De Verboden Stad en frieten met stoofvlees	12
5. Op de fiets in het chaotische verkeer	14
6. De nachttrein naar Xian	16
7. Manneken Pis in Xian	18
8. Het Terracottaleger	20
9. Fietsend door Xian	22
10. Chengdu: een 'ongeïnspireerd' ontbijt	24
11. Theedrinken op de heilige berg Qingcheng Shan ..	26
12. De gigantische Boeddha van Leshan	28
13. De opiumkits van Dazu	30
14. En de Levada's van Dazu	32
15. Varen op de Yangtze met een lavabootje	34
16. Geesten en duivels in Fengdu	36
17. De Kleine Kloven en Stromend water	38
18. Met de trein naar Sanjiang	41
19. De Bruggen van Wind en Regen	42
20. 'n Pijpje kopen op de veemarkt	44
21. Onderhandelen met Hongyaovrouwen	46
22. De omgeving van Ping'an verkennen	48
23. Karstgebergte	50
24. Souvenirs kopen	52
25. Moonhill	52
26. De sjoelbakkenboot	55
27. Slangen en insecten op het menu	56
28. Met de boot naar Hongkong	58
29. 'n Westerse dag in Hongkong met champagne	60
30. Terug naar Nederland	61

ReisStof

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de auteur (e-mail: jan@buijsse.eu).

Colofon

© 2016 Tekst en foto's:
Jan Buijsse, Maassluis
Vormgeving en omslagontwerp:
Ton Werkman, Vlaardingen
Kleine foto omslag: Inge De Belder
Uitgave: Brave New Books, Amsterdam

Retourtje China

is het derde verhaal in de ReisStof-serie
waarin Jan Buijsse vertelt over zijn
belevissen in verre landen

We vliegen met de KLM, vlucht 897, gepland vertrek 16.00 uur. Een comfortabele tijd vergelijken met chartervluchten die vaak heel vroeg in de ochtend of midden in de nacht vertrekken. We hebben nauwelijks vertraging.

In het vliegtuig zit ik naast een Schots stel, Sam(antha) en Bryan. Heel aardige mensen met wie ik lekker kan praten. Gelukkig maar want van slapen komt niet veel in de smalle stoelen van de toeristenklasse. En het is een lange rechtstreekse vlucht van zo'n negen à tien uur.

2. Eten met de benen wijd

Op tijd, plaatselijk zeven uur 's ochtends, arriveren we in Beijing waar het zes uur later is dan in Nederland. Hier ontmoeten we ook de Belgische deelnemers aan de reis Marit, Irene en Elmer. We worden opgehaald door de begeleider van een andere groep. Onze begeleidster is nog druk met het regelen van een en ander. Met de bus gaan we naar Xin Qiao, een vrij luxueus hotel. In ieder geval luxueuzer dan ik had verwacht bij het soort reis. Bij de ingang staan veel mannen in uniform. Zij blijken allen een soort portiers te zijn. Het is een raadsel waarom er zo veel nodig zijn.

Als ik me installeer in de hotelkamer ontmoet ik Evert, die mijn kamergenoot gedurende de komende vier weken zal zijn. Hij blijkt al enige tijd onderweg te zijn langs de Zijderoute.

We maken kennis met onze begeleidster, Marja, een Belgische die een aantal jaren in China heeft gestudeerd en er veel heeft rondgetrokken. Ze spreekt vloeiend Chinees, wat heel goed uitkomt, want er zijn niet veel Chinezen die bijvoorbeeld Engels spreken. Ook zij is de afgelopen vier weken langs de Zijderoute getrokken.

Ten slotte ontmoeten we de overige leden van het gezelschap Joris (van Anja) en Joop en Thea, een stel uit Sint-Michielsgestel. Daarmee is het reisgezelschap compleet en bestaat uit elf personen, inclusief de begeleidster. Een prettig aantal.

In het hotel wissel ik wat travellercheques voor Chinees geld. Er is, in afwijking van vroeger, niet meer afzonderlijk geld voor toeristen; iedereen betaalt met Renminbi, Volksgeld. Er is de *yuan*, in de spreektaal *kuai* (ruwweg vijftien eurocent), die bestaat uit tien *jiao*, *mao* in de spreektaal, die weer verdeeld is in tien *fen*. Er zijn zowel munten als bankbiljetten. De kleinste munten zijn van aluminium en daarom erg licht. De kleinste bankbiljetten doen sterk denken aan Monopolygeld.

Met Irene, Elmer, en Fred ga ik, ondanks de jetlag, op pad, benieuwd wat China ons gaat brengen. We lopen naar het grote Tiananmenplein, Plein van de Hemelse Vrede, destijds door Mao laten aanleggen. Omdat het zondag is, is het er erg druk, vooral met Chinezen. Het is nauwelijks in te denken dat hier niet heel lang geleden zo veel geweld werd gepleegd tegen protesterende studenten. Ook de Culturele revolutie, waarbij zoveel oude waarden werden verwoest, lijkt hier onvoorstelbaar. Hoe kan een volk zo massaal worden gemobiliseerd om datgene wat voorheen hoog geacht werd, te vertrappen?

Aan het Tiananmenplein ligt de Verboden Stad, de behuizing van de vroegere Chinese keizers. We besluiten er echter nog niet binnen te gaan omdat we verwachten er meer tijd voor nodig te hebben dan we beschikbaar hebben.

Inmiddels is het etenstijd geworden, hoewel je dat met het overschrijden van zoveel tijdzones niet precies meer weet. We gaan een heel klein restaurantje binnen, dat er redelijk schoon uitziet. Het bestellen van gerechten is een probleem. Het menu is uitsluitend in Chinese karakters. Alleen de prijzen kunnen we lezen, niet wat je ervoor krijgt. De mensen van het restaurantje hebben er duidelijk plezier in als we bij andere mensen op tafel kijken wat die aan het eten zijn

en enkele gerechten aanwijzen die ons wel wat lijken.

Het blijkt goed te smaken, al is het voor sommigen van ons wat pittig. Ik hou daar wel van. Het eten met stokjes verloopt met wisselend succes. Soms gaat het, soms niet. Maar als je niet wilt verhongeren kun je maar beter niet te lang wachten met het kweken van ervaring, want mes en vork zie je niet vaak.

Het slaapgebrek begint zich toch wel een beetje te wreken. We blijven dan ook niet te lang rondhangen en gaan terug naar het hotel.

Na wat rust en me een beetje opgeknapt te hebben vertrekken we met het hele gezelschap naar een restaurant. Het is een van de weinige gelegenheden waar het niet per se nodig is met stokjes te eten. Maar ervaring is nodig, dus proberen we het. Sommigen hebben het vrij snel door, voor anderen is het een kwelling. Alle gerechten, behalve de rijst die ieder in een kommetje krijgt, worden in het midden van de tafel gezet op een draaiplateau. Je neemt er met je stokjes wat van en legt het op je rijst. Daarna probeer je het in

je mond te krijgen. Als je er maar voor zorgt dat het onderste stokje gefixeerd is en het andere kan bewegen, is er een mogelijkheid dat het lukt. In ieder geval kun je maar beter met de benen wijd eten. Als er dan iets valt komt het niet op je broek terecht. Er is een rijke variatie aan voedsel, honderdjarige eieren en verschillende vlees- en groentegerechten. We drinken er bier en thee bij. Bier drinken schijnt in China erg in opkomst te zijn en de thee meer en meer te verdrijven.

Op de bar van het restaurant staan potten waarin likeur zit. Op zich niets bijzonders, maar in de ene pot zit ook nog een opgezette slang, in de andere een hagedis en in de laatste een ondefinieerbaar beest. Ziet er niet erg appetijtelijk uit. Ik hou er best van om de specifieke dingen van een land te proberen, maar dit gaat me te ver.

Foto's linkerpagina:

Links: Renminbi, Volksgeld.

Boven: Museum op het Tiananmenplein.

Foto's rechterpagina:

Boven: Enorme versieringen op het Tiananmenplein.

Rechts: Likeuren met reptielen.

Onder: Oud en Nieuw ontmoeten elkaar in Beijing.

